

Служба „Преса и
информация“

Съд на Европейския съюз
ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 7/12
Люксембург, 14 февруари 2012 г.

Решение по дело C-204/09
Flachglas Torgau GmbH/Германия

**Министерство има право да откаже обществен достъп до информация за
околната среда, доколкото тя е свързана със законодателна процедура, в
която същото участва**

Това изключение обаче отпада с приключване на законодателната процедура

Директива 2003/4¹, която прилага Орхуската конвенция² в правото на Съюза, цели да гарантира право на достъп на гражданите и предприятия до съхранявана от публичните власти информация за околната среда, без да е необходимо те да декларират интерес. Същевременно директивата предоставя на държавите членки възможност да изключат това право по отношение на „органи или институции, които са в качеството си на [...] законодателни органи“. Освен това директивата разрешава в определени хипотези държавите членки да предвидят постановяването на отказ по искане за информация за околната среда, по-конкретно ако разкриването на информацията би могло да се отрази неблагоприятно върху поверителността на дейностите на публичните власти, при условие тази поверителност да е предвидена по закон. Тази директива е транспонирана в германското право със Закона за информацията за околната среда (Umweltinformationsgesetz).

В случая Flachglas Torgau GmbH, германски производител на стъкло, участва в търговията с квоти за емисии на парникови газове. Той търси информация относно условията, при които Umweltbundesamt (Федералната агенция за околната среда), компетентен орган в Германия относно посочената търговия с квоти, постановява решения за разпределянето на квотите в периода 2005—2007 г. За целта Flachglas Torgau иска Bundesministerium für Umwelt, Naturschutz und Reaktorsicherheit (Федерално министерство за околната среда, защитата на природата и ядрената безопасност, Германия) да му изпрати информация както относно законодателната процедура, в рамките на която е приет Законът за разпределение на квотите за емисии на парникови газове в периода 2005—2007 г., така и относно неговото прилагане. Производителят по-специално иска достъп до вътрешни докладни записки и становища на това министерство, както и до кореспонденция, включително електронни съобщения, между него и Федералната агенция за околната среда.

Съответното министерство постановява отказ по това искане. От една страна то приема, че няма задължение да съобщава информацията относно законодателната процедура поради участието си в нея, и от друга страна, че информацията относно прилагането на Закона от 2007 г. попада под действието на поверителността на дейностите на публичните власти. Bundesverwaltungsgericht (Федерален административен съд, Германия), който трябва да се произнесе по спора като последна инстанция, иска от Съда да уточни границите, които при посочените обстоятелства държавите членки имат право да установят по отношение на правото на обществен достъп до информация за околната среда.

¹ Директива 2003/4/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 28 януари 2003 година относно обществен достъп до информация за околната среда и за отмяна на Директива 90/313/ЕИО на Съвета (ОВ L 41, стр. 26; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 9, стр. 200).

² Конвенция за достъпа до информация, участието на обществеността в процеса на вземането на решения и достъпа до правосъдие по въпроси на околната среда, подписана на 25 юни 1998 г. и одобрена от името на Европейската общност с Решение 2005/370/ЕО на Съвета от 17 февруари 2005 г. (ОВ L 124, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 14, стр. 201).

Според Съда държавите членки могат да предвидят министерствата да откажат обществен достъп до информация за околната среда, доколкото те участват в законодателната процедура, по-конкретно чрез внасяне на законопроекти или становища. Действително в такъв случай държавите членки могат да се възползват от възможността да изключат споменатото право на достъп за „органи или институции, когато са в качеството си на [...] законодателни органи“. Тази възможност има за цел да позволи на държавите членки да установят правила, които да могат да гарантират необезпокоявано протичане на процедурата за приемането на закони, отчитайки факта, че в различните държави членки в рамките на законодателната процедура гражданите обикновено получават достатъчна информация.

Същевременно след като законодателната процедура е доведена докрай (с обнародването на закона), за участвалото в нея министерство отпада възможността да се ползва от това изключение, тъй като по принцип необезпокояването протичане на тази процедура вече не може да бъде възпрепятствано от предоставянето на информация за околната среда. Впрочем свързаните с тази процедура документи, и по-специално парламентарните доклади обикновено са достъпни за обществеността.

За сметка на това не е изключена възможността министерството да откаже предаването на такава информация поради други признати от правото на Съюза съображения.

В този смисъл държавите членки могат да предвидят постановяването на отказ по искане за информация за околната среда, ако разкриването на информацията се отразява неблагоприятно върху поверителността на дейностите на публичните власти, стига тази поверителност да е „регламентирана със закон“. Във връзка с това Съдът отбелязва, че законодателят на Съюза очевидно е искал в националното право да съществува изрично правило. Макар да не е необходимо подробно уточняване на всички условия за прилагането на това основание, по силата на което се отказва достъп, трябва да се изключи възможността публичните власти да определят едностранно обстоятелствата, при които поверителността е противопоставима. Това изисква по-специално националното право да установи ясно обхвата на понятието „дейности“ на публичните власти, което касае заключителните етапи от процеса на вземане на решения от тяхна страна.

В заключение Съдът постановява, че предвиденото в директивата условие — съгласно което поверителността на дейностите на публичните власти трябва да е „регламентирана със закон“ — може да се счита за изпълнено при наличие в националното право на съответната държава членка на правило, което предвижда по общ начин, че поверителността на дейностите на публичните власти представлява основание, по силата на което се отказва достъпът до информация за околната среда, съхранявана от тях, при положение че националното право определя ясно понятието „дейност“.

Освен това Съдът напомня, че публичен орган, който възнамерява да се възползва от поверителността на дейностите си, за да постанови отказ по искане за информация за околната среда, трябва във всеки отделен случай да съизмери засегнатите интереси.

ЗАБЕЛЕЖКА: Преюдициалното запитване позволява на юрисдикциите на държавите членки, в рамките на спор, с който са сезирани, да се обърнат към Съда с въпрос относно тълкуването на правото на Съюза или валидността на акт на Съюза. Съдът не решава националния спор. Националната юрисдикция трябва да се произнесе по делото в съответствие с решението на Съда. Това решение обвързва по същия начин останалите национални юрисдикции, когато са сезирани с подобен въпрос.

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Съда.

[Пълният текст](#) на съдебното решение е публикуван на уебсайта CURIA в деня на обявяването.

За допълнителна информация се свържете с Илияна Палъова ☎ (+352) 4303 3708

Кадри от обявяването на решението са достъпни на [„Europe by Satellite“](#) ☎ (+32) 2 2964106